

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 000147 10 КвЛЗ
Бања Лука, 08.04.2010. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, мр Вељка Икановића, Обрена Бужанина, Слободана Милашиновића и Биљане Томић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против осуђеног О. С., због кривичног дјела помоћ учиниоцу послије извршеног кривичног дјела из члана 363. став 2. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости његових бранилаца Ј. Ј., Ј. И. и М. Ц., адвоката из Б. Л., поднесеног против пресуде Врховног суда Републике Српске бр. 11 0 К 000147 09 Кжк 2 од 26.01.2010. године, у сједници вијећа одржаној дана 08.04.2010. године донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се захтјев за заштиту законитости као неоснован.

Образложење

Другостепеном пресудом Врховног суда Републике Српске бр. 11 0 К 000147 09 Кжк 2 од 26.01.2010. године оглашен је кривим О. С. за кривично дјело помоћ учиниоцу послије извршеног кривичног дјела из члана 363. став 2. Кривичног закона Републике Српске (КЗ РС), осуђен на казну затвора од пет мјесеци и обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка и паушала од 300,00 КМ.

Против ове пресуде његови браниоци Ј. Ј., Ј. И. и М. Ц., адвокати из Б. Л., поднијели су захтјев за заштиту законитости због повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г), са приједлогом да се захтјев уважи, пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе.

У складу са чланом 352. Закона о кривичном поступку-Пречишћени текст (ЗКП-Пречишћени текст) захтјев је достављен на одговор републичком тужиоцу, који је предложио да се захтјев одбије као неоснован.

Овај суд је у сједници вијећа размотрио списе кривичног предмета и оцијенивши наводе захтјева нашао:

Захтјев за заштиту законитости није основан.

Захтјев полази од тврдње да у првостепеној пресуди чињенични опис радње, која се ставља оптуженом на терет, не садржи објективни нити субјективни опис кривичног дјела помоћ учиниоцу послије извршеног кривичног дјела из чл. 363. ст. 2. КЗ РС. Према схватању захтјева, ова пресуда је у поступку по жалби бранилаца оптуженог и укинута управо због недостатка елемената који дјело чине кривичним дјелом, због чега тужилац није могао вршити измјену оптужнице додајући недостајуће елементе. Закључује да овдје оптуженог штити забрана *reformatio in peius*, тако да је требало донијети ослобађајућу пресуду, па је другостепени суд повриједио његово право на одбрану када је поступио супротно и донио пресуду засновану на чињеничном супстрату измијењене оптужнице. Дакле, у захтјеву се тврди да је повријеђено право на одбрану из чл. 311. ст. 1. т. г) ЗКП-Пречишћени текст, а што је довело до осуде за дјело које није кривично дјело, чиме је повријеђен и кривични закон.

Овакво становиште захтјева нема реалног упоришта у стању списа. Прије свега првостепена пресуда је укинута због битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 311. ст. 1. т. ј) ЗКП-Пречишћени текст (раније чл. 303. ст. 1. т. ј) ЗКП), која се састојала у неразумљивости њене изреке. Према разлозима који су дати у укидајућем рјешењу, жалбено вијеће је основано сматрало да недостајући елементи чине изреку само неразумљивом, а не да у тим радњама нема елемената кривичног дјела, јер би у супротном пресуда требала бити преиначена и оптужени ослобођен од оптужбе.

Када се пажљиво анализира првостепена пресуда јасно је да она садржи онај минимум објективних и субјективних елемената који радње оптуженог квалификују као кривично дјело из чл. 363. ст. 2. КЗ РС. Радње оптуженог су описане као помоћ учиниоцу кривичног дјела тешке крађе из чл. 232. ст. 3. КЗ РС, а које се гони по службеној дужности и за које се може изрећи казна затвора преко пет година. Кроз навођење предузетих радњи и активности око организовања бјекства, описана је његова свијест о почињеном дјелу и воља да ту помоћ пружи. Међутим, диспозитив оптужнице са самом правном квалификацијом учињеног дјела учиниоца коме се помаже, није довољно јасан и одређен без прецизнијег описа предузетих радњи у субјективном и објективном смислу. Зато, када тужилац на претресу врши измјену оптужнице уносећи чињенице и околности које дефинишу елементе бића кривичног дјела тешке крађе, које је већ по правној квалификацији садржано у диспозитиву раније оптужнице, он тиме само такав опис чини јаснијим и одређенијим. Тиме он отклања неразуљивост диспозитива оптужнице чиме се омогућава да и изрека пресуде буде разумљива.

Дакле, обиљежја кривичног дјела су постојала у изреци првостепене пресуде, измјеном оптужнице није додата нова количина криминалне активности и дјело учињено тежим, тако да није повријеђен кривични закон на штету осуђеног нити је повријеђено његово право на одбрану. Према томе другостепени суд није починио повреде закона које су дефинисане у чл. 349. ст. 1. т. а) и б) ЗКП-Пречишћени текст које би захтјев чиниле основаним, како то захтјев сматра.

Због наведених разлога Врховни суд је и одлучио као у изреци пресуде у смислу одредбе члана 354. ЗКП-Пречишћени текст.

Записничар,
Софија Рибич

Предсједник вијећа,
Желимир Барић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић